

Entrevista Jon Cleary El sol·licitat pianista britànic, tota una eminència de l'escena musical de Nova Orleans, actua dissabte al Marula de Barcelona

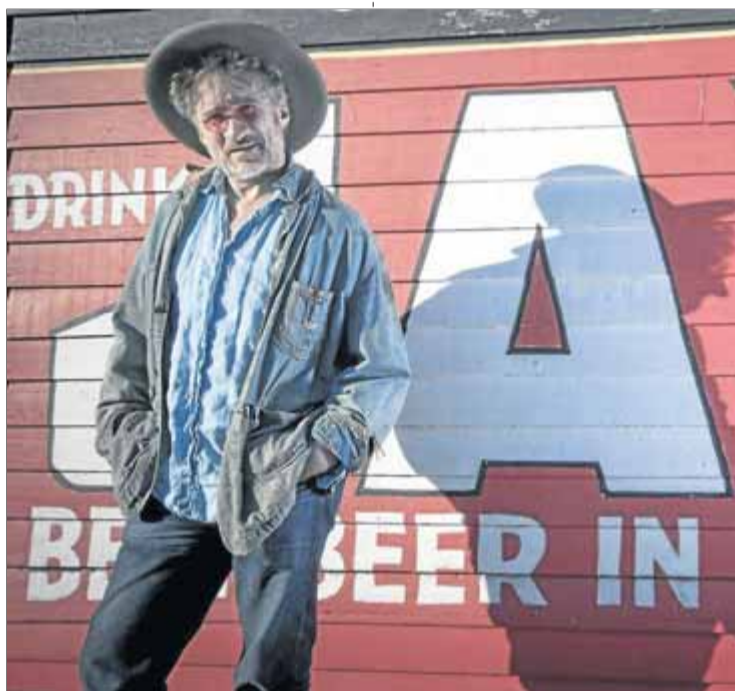
“A Nova Orleans no els importa d'on vénen, sinó com toques”

Guillem Vidal
BARCELONA

És un dels noms prominents –i més sol·licitats– de l'escena de Nova Orleans dels últims 30 anys, però Jon Cleary, pianista, va néixer al comtat anglès de Kent. Tretze anys després de visitar Barcelona com a director musical de la banda de Bonnie Raitt, torna aquest dissabte a la ciutat per oferir un recital al Marula (21:30 h) acompanyat de Cornell Williams al baix i AJ Hall a la bateria.

El seu últim disc, 'Go Go Juice', va guanyar un Grammy, al febrer. Què hi podem trobar?

Quan fas, o tries, cançons per a un disc procures sobretot que encaixin les unes amb les altres. I, en aquesta ocasió, crec que totes les cançons que havia escrit tenien elements que delataven el seu lloc d'origen: Nova Orleans. Mai no vaig tenir la idea de fer un disc “de música de Nova Orleans”, però. Me'n vaig adonar després.

Jon Cleary actua dissabte en format trio al Marula ■ ARXIU

Allen Toussaint li va fer els arranjaments de vent. Va ser un dels seus últims treballs abans de morir, el novembre, a Madrid. Què més admirava d'ell?

La seva manera de fer quallar

una banda. Nova Orleans està plena de bons músics, però són especialment desorganitzats. I Allen Toussaint era capaç de posar d'acord un grup de músics en una mateixa habitació.

Va néixer a Anglaterra, vostè. Quan va deixar, a Nova Orleans, de ser considerat el “paio anglès” per convertir-se en un músic més de la ciutat?

Mai no ho he deixat de ser el “paio anglès” perquè... sóc un paio anglès! [Riu] Sí que és veritat, però, que les coses van canviar quan vaig tenir la sort de tocar amb tots aquells vells músics que havien inventat el *rhythm & blues* de la ciutat: Earl King, Jesse Hill, Snooks Eaglin, Johnny Adams... Em vaig adonar que no els importava si jo havia nascut a Anglaterra o a Nova Orleans sinó si era capaç de fer-ho bé. A Nova Orleans no els importa d'on vénen, sinó com toques.

Va néixer el 1962. No hauria d'haver estat un ‘punk rocker’, vostè?

Vaig anar a veure The Clash i m'agradava tota aquella excitació... Però quan vaig anar a Nova Orleans vaig adonar-me que tots aquells músics no únicament tocaven amb el mateix grau d'intensitat que els *punks*

sinó que, a més, sabien tocar! [Riu].

Va créixer en una casa plena de discos. Amb quins va començar a detectar la grandesa de Nova Orleans?

Amb discos que, aleshores, no sabia que eren de Nova Orleans. *Lady Marmalade*, de LaBelle, que va produir Toussaint; *Sneakin' Sally Through the Alley* de Robert Palmer, que tot i ser britànic tenia els Meters, un grup de Nova Orleans, d'acompanyament; i el *Gumbo* de Dr. John, que va fer que volgués ser pianista en comptes de guitarrista. Ell és, amb Allen Toussaint i James Booker, i també Chuck Leavell, el pianista que més m'ha influït.

Què ha de fer gent com vostè perquè la música de Nova Orleans continuï sent fresca i vivent?

Escriure noves cançons. És important tocar-ne de velles perquè sobrevisquin i la gent les conegui, però amb això no n'hi ha prou. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Festiu escarni al Falstaff més llibertí

Les alegres casades de Windsor

Versió i direcció: Marc Rosich
Companyia: Parking Shakespeare
Dijous, 14 de juliol (tots els dies menys el 27, fins al 31) als Jardins del arc de l'Estació del Nord

Marc Rosich planteja, segurament, la versió més estripada de les comèdies vistes a càrrec de la companyia Parking Shakespeare. Ho fa amb la garantia d'una companyia que sap aguantar molt bé l'atenció i el gag davant del públic que l'envolta i que se sap donar focus l'un a l'altre. També deu ser la peça

amb més canvi de vestuari, perruques i atrezzo. De fet, bona part del material sembla robat d'un bagul de La Cubana. Perquè hi ha molt d'estampat i ves-

La comèdia és de traç gros, però inclou denúncies velades

tits del Sitges dels 80. La clau de *Les alegres casades de Windsor* és que tot soni molt fresc, espontani, i blanc (encara que puguin sonar algunes pujades de

to com les referències a les (am)polles de l'escut de la família del jutge de pau Ras i tiet del beneit. Ras i Curt, bona parella. També hi ha molt d'enginy en el parlar impossible de la mestressa Presa, que ho embolica tot i cobra comissió d'allà on veu que hi ha possibilitats.

Hi ha instants per a la comèdia de traç gros, d'equívocs evidents que el públic espera, divertit, com la víctima caurà en l'engany. I de vestits i perruques estrafolaris. Però també alguna rèplica que apel·la a una certa denúncia o reflexió de major calat. Com quan Falstaff qüestio-

Un instant de l'assaig del muntatge, a l'espiral del parc del Nord ■ XAVI GIL

na el valor de l'honor en la vida i (sobretot) davant la Mort; o quan la mestressa Alice Ford fa una reivindicació del dret de les dones a tenir la mateixa llibertat que els seus marits. Certament, ella i la mestressa Meg Page demostren l'art de divertir-se enredant i renyant el dissortat Falstaff i els marits respectius.

Potser el problema principal de la peça és la durada, tenint en compte la incomoditat de l'emplaçament. L'espiral del parc del Nord no és recomanable per proposar un espectacle d'una hora i 45 minuts (serà diferent si fan bolos en espais més còmodes).